

Halil NİMETOĞLU (E. Vali)

Utaniyorum

Şair demiş ki; “Öyle Ölüler var ki, aklıma geldiklerinde, yaşadığımdan utaniyorum...” buna katılarak, ben de ek olarak, diyorum ki “öyle yaşayan insanlar, arkadaşlarım ve dostlarım var ki bunları andıkça, gördükçe utaniyorum...”

Bu duygumu bir grup arkadaşlarımla bir sohbet sırasında ifade etmeye çalıştım.

Bakın dedim: ben, ilk ve orta öğretimime doyup büyüdüğüm kent olan Urfa’da başlayıp, tamamladım. 1950 ve 1960’lı yıllardı. Her alanda büyük yoksunluklar çekiliyordu. Özellikle ortaokul ve liseye şehir dışından, ilçe ve köylerden gelen çok sayıda arkadaşımız vardı. Bunlar ya ortak ev tutmuşlardı veya orda-burda idare ediyorlardı. Çoğu zeki ve çalışkan çocuklardı. Matematik başta olmak üzere tüm derslerde çok başarılı olanlar vardı. Problem çözerken öğretmene bile yol gösterenler oluyordu.

Çok güzel resim yapanlar vardı. Resim yapamayanlara, yardım olsun diye bunların resim ödevlerini yapardı bazıları...

Sesi çok güzel olan, çok hızlı koşan, beden eğitiminde çok güzel ve beceriyle yapılabilecek hareketleri yapanlar vardı...

Söyleştiğim arkadaşlara, yüksek sesle birazda hayıflanarak kısaca Anadolu toprağında yetişmiş neler neler dedim...

Ben bunların bir kısmının izini yitirdim. Bazılarını memleketim Urfa’ya gidişlerimde görüyorum...

Yetenekleri yönünde iyi bir eğitimdən geçip, ülkemize yararlı olabilecekleri bir düzeye çoğu gelememiş. Bir kısmı manavlık yapıyor, bazıları ayakkabı tamircisi olmuş,

berber dükkânı çalıştıran var; bazıları da bir yolunu bulup çeşitli devlet kuruluşlarında çeşitli memuriyetler yakalayabilmişler...

İşte ben bunları ve benzerlerini görünce utaniyorum. Ben de iyi bir öğrenciydim. Ailemin etkisi, rastlantılar, kader-kısmet üniversiteyi bitiriyorum, bir şeyler oluyorum.

Bu arkadaşlarım inanıyorum ki ailesinden, yönetimden, eğitim sisteminin iyi işleyen bir yapısı olsaydı bundan bir fırsat ve imkân bulabilselerdi yetenekleri yönünde çok üst düzeye çıkar benim gibileri geçer hatta dünya ölçeğinde kişiler olurlardı.

İşte bir daha vurguluyorum... Utancım hayıflanmam bundan.

En büyük adaletsizlik, fırsat eşitsizliği değil mi? Çağdaş bir yönetim en büyük gücü olan insan gücünü, eşit fırsatlar sağlayıp, yetenekleri yönünde eğitime olanak yaratmalıdır.

Ülke olarak; nüfusumuzun sayısıyla övmek yerine, niteliksiz nüfustan yakınmalıyız.

Bu bakımdan; fırsat eşitliği yaratarak, genel yönetimler, aileler, okul yönetimleri, mülki idare amirleri, yerel yönetimler olmak üzere, rastlantılara bel bağlamadan, insanların çağdaş bir eğitimle, yetenekleri yönünde belli bir düzeye gelmeleri için üstümüze düşen görevleri eksiksiz olarak, gecemizi gündüzümüze katarak yerine getirmeliyiz.

Aksi halde; dördüncü sanayi devrimini yaşadığımız bugünkü bilişim çağında dünyanın gelişmiş ülkelerini yakalamamız çok zor olacaktır.